

Kate Frost

Een Griekse
zomer

Boldwøød

BOLDWOOD BOOKS NL

AMSTERDAM

2024

Voor mama.

Bedankt voor je eindeloze steun en dat je er altijd voor me bent.

En in liefdevolle herinnering aan mijn vader.

*Ik ben zo blij dat je wist dat dit boek door Boldwood werkelijkheid
zou worden.*

Dromen komen uit.

WEEK ÉÉN – DE LAATSTE WEEK VAN DE PREPRODUCTIE

Het zicht op het groene eiland en de sprankelend blauwe zee werd vervormd door het zweet dat in Harlows ogen druppelde. Ze veegde haar gezicht af met een tissue en vervloekte zowel de hittegolf als de paniek die ze voelde naarmate de veerboot dichterbij Skopelos kwam. Het dennenbos lag op de heuvels achter Skopelos-stad, een dorp dat bestond uit witgekalkte huizen met roestrode daken en Egeïsch blauwe luiken. De haven blonk in het zonlicht en de masten van de zeilboten waaiden tegen elkaar voor de overvolle cafés en bars.

Harlow zuchtte, stopte de vochtige tissue in de zak van haar skinny jeans en zette haar zonnebril weer op. Ze verlangde ernaar om van de volgepakte veerboot af te gaan en een duik te nemen in de kristalheldere zee, waarna ze op het terras van een café zou gaan zitten met een van die heerlijke frappés waar ze zo van had gedroomd – maar ze was hier om te werken. En omdat haar vertraagde vlucht vanuit het Verenigd Koninkrijk ervoor had gezorgd dat ze haar aansluiting in Athene had gemist, was ze al laat.

Het was half juni, maar door de heldere blauwe lucht, de zinderende hitte en de bedrijvigheid in de haven leek het wel augustus. Toen de veerboot tot stilstand kwam hees Harlow haar rugzak op

haar rug en volgde ze de stroom mensen in korte broeken en T-shirts van de veerboot terwijl ze haar koffer achter zich aan sleepte. Ze had geen tijd om de stad te verkennen en door de toenemende hitte van de namiddag was het beste wat ze kon doen – behalve een duik in zee en een verkoelende frappé – naar het hotel met airconditioning gaan.

De mensen die van de veerboot kwamen verspreidden zich de stad in of naar de rij wachtende taxi's. Harlow was net op tijd om de laatste taxi te nemen.

De bebaarde Griekse chauffeur drukte zijn sigaret uit en opende de kofferbak toen Harlow naderde.

'*Yasas,*' zei hij terwijl hij haar koffer van haar overnam.

'Hallo.'

'Waar wilt u heen?'

'Hotel Eirene, alstublieft.'

'Bij Feggari Beach?' Hij sloot de kofferbak met een klap.

Ze had het hotel opgezocht in Google Maps op haar telefoon, dus ze controleerde het en knikte. Het laatste wat ze wilde was de taxichauffeur verkeerde informatie geven en nog later komen.

Harlow deed haar rugzak af en schoof op de achterbank. Hij startte de motor en de radio draaide vrolijke Griekse pop. De airco stond ook aan, een zalige verademing van de verstikkende hitte.

De chauffeur zette de muziek zachter, reed weg van de haven en baande zich een weg omhoog door de smalle straten vol mensen.

'Ben je hier op vakantie?' vroeg hij toen ze de stad en haar witgekalkte gebouwen verlieten voor een kronkelweg in de schaduw van bomen.

'Nee, voor werk.'

'Ah, jij voor de film hier?'

'Yep.'

'Laat me raden, een actrice.'

Harlow wierp een blik naar voren en zag het grijnzende gezicht van de taxichauffeur in de achteruitkijkspiegel.

‘Nee. Ik ben een assistent van de locatiemanager. Helemaal niets glamoureuus.’

‘Je lijkt op die actrice, ah, hoe heet ze ook alweer... Kristen Stewart, dat is het. De favoriet van mijn dochter.’

Harlow draaide zich terug naar het raam. Hij bedoelde het waarschijnlijk als compliment, maar de veronderstelling irriteerde haar, zoals altijd. Ze staaarde naar zichzelf in het glas. Door het zonlicht leek haar kortgeknipte haar donkerder en glom haar neus.

Ze keek naar het uitzicht. De zee was verdwenen. Het landschap van het binnenland zoefde in een groene waas voorbij. Een bos van pijnbomen bedekte de heuvels aan weerszijden van de weg en ondanks de snelheid waarmee ze reden, voelde Harlow een gevoel van kalmte opkomen. Het gekolk in haar maag dat ze had gevoeld toen de veerboot het eiland naderde was weggevaagd door het groen en de rust die haar omringden.

‘We zijn erg trots dat ons eiland weer is uitgekozen voor een film,’ ging de taxichauffeur verder, Harlows rust verstorend. ‘*Mamma Mia!* heeft voor Skopelos goede zaken gedaan. Veel toeristen. We vinden het erg leuk. Aan welke film werk je?’

‘Het heet *Een Griekse zomer* en het is een romcom.’ Ze zag zijn frons. ‘Een romantische komedie – een soort *Mamma Mia!* maar dan met meer seks en minder zang.’

‘Ah,’ zei hij lachend. ‘Dat zal mijn vrouw leuk vinden, en misschien ik ook wel.’

Harlow keek weer naar het uitzicht. Ze glimlachte. Voor een eiland van deze omvang moet het een hele overwinning zijn dat hier weer een grote film wordt opgenomen.

De chauffeur liet haar de rest van de reis met rust en na een tijdje werd het bos dunner, waardoor je verderop een glimp van de blauwe zee kon opvangen. Ze gingen een hoek om en de zon scheen volop door het raam.

‘Is het altijd zo warm?’ vroeg Harlow toen ze de parkeerplaats van Hotel Eirene op draaiden.

‘Zo vroeg niet, nee. Nog een, twee dagen en het is normaal tot augustus, dan krijgen we vaak een hittegolf.’ Hij parkeerde de auto aan de achterkant van een witgekalkt gebouw, waar paarse bougainvillea en roze rozen tegen de muur klommen.

Harlow stapte uit de taxi en werd direct geconfronteerd met een hete walm en het hoge getjirp van krekels. Er hing een heerlijke zee-lucht, vermengd met de zoete geur van rozen. Ze hees haar rugzak over haar schouder.

De taxichauffeur sjouwde haar koffer uit de kofferbak en ze overhandigde hem twintig euro.

‘Dank u wel,’ zei ze, terwijl ze haar hand opstak. Ze liep naar een verhard pad in de schaduw van een olijfboom.

Het was koel bij de receptie van het hotel. Een goedlachse, zongebruinde vrouw met haar zwarte haar in een paardenstaart gebonden begroette haar met een glimlach. ‘Yasas. Welkom in Hotel Eirene.’

‘Hallo,’ zei Harlow, leunend op het koele oppervlak van de marmeren toonbank. ‘Ik ben wat later – ik heb van tevoren gebeld omdat ik gisteravond al had moeten aankomen en inchecken. Ik hoor bij de filmploeg.’

‘Ah oké, dus u bent Harlow Sands?’

‘Ja, dat ben ik.’

De vrouw tikte de informatie in en keek naar het scherm. Ze overhandigde Harlow een sleutelkaart. ‘U zit in Villa Aegean, kamer zes.’

‘Dank u wel.’

‘Ik zal even iemand halen om u erheen te brengen.’

Een lange, magere jongen die er niet ouder uitzag dan zestien jaar, werd naar de receptie geroepen. Hij nam Harlows koffer aan en ze volgde hem naar buiten, de verzengende middaghitte in.

Er stond een tiental witte villa’s op de glooiende helling van de heuvel. Ze stonden zo ver uit elkaar dat de villa’s die verder naar achteren stonden gedeeltelijk uitzicht hadden op het strand en de zee. Ze volgden een geplaveid pad dat door aangelegde tuinen vol

olijf- en citroenbomen, rozen en lavendel zigzagde.

Villa Aegean lag achter het strand. Ze gingen een hal in en twee trappen op. Harlow opende de deur van kamer zes. De jongen droeg haar koffer naar binnen en ze overhandigde hem een paar euro.

Ze deed haar rugzak af, schopte haar sneakers uit en liep over de koele, betegelde vloer. Ze opende de deuren naar een redelijk groot balkon. Het keek uit over het zwembad en de paden die door de aangelegde tuinen liepen en aftakten naar de andere villa's. De muren in de kamer waren lichtgrijs en het beddengoed was wit. De kleurrijke schilderijen aan de muur en de bloemen op de kaptafel brachten kleur in de kamer.

Ze schikte de kussens en plofte neer op het bed. Van daaruit kon ze over het balkon kijken naar de blauwe lucht en het diepere blauw van de zee. Na wat had gevoeld als een eindeloze reis, was ze eindelijk hier. In het beste geval had ze nog drie of vier uur tot de crew terugkwam. Ze moest uitpakken en een langverwachte douche nemen, maar eerst moest ze haar moeder bellen.

Ze zuchtte en pakte haar telefoon uit de achterzak van haar spijkerbroek. Waar zou haar moeder nu zijn? Harlow wierp een blik op haar horloge: 15.00 uur. Aan het werk, ze werkte altijd. Als producent van een gigantische productie die zes weken lang op locatie filmde, was ze non-stop aan het werk. Het was de laatste week van de preproductie; als het slecht uitkwam, nam ze gewoon niet op. De telefoon ging over.

'Harlow?'

'Hé mam, ik ben er.'

'Harlow?'

'Kun je me horen?'

'Ze zijn iets aan het boren,' riep ze over het achtergrondgeluid heen. 'En we testen de windmachine ook uit, godzijdank, want het is vandaag heet genoeg om ons levend te koken. Maar het is wel verdomd lawaaierig. Een momentje.'

Er klonk wat gekraak en daarna het geluid van geklets op de

achtergrond.

‘Je bent er dus eindelijk,’ zei haar moeder Maeve, haar stem plotseling kristalhelder.

‘Het is niet mijn schuld dat de vlucht vertraagd was.’

‘Ik heb niet gezegd dat dat zo was.’

‘Hoe dan ook, ik ben in mijn hotelkamer.’

‘Ik begrijp nog steeds niet waarom je niet gewoon bij mij wilt slapen.’

‘Mam, je weet heel goed waarom.’

Maeve gromde. ‘Ik heb een privézwembad, een bioscoopzaal en een buitenbar in mijn villa.’

‘Fijn voor je, maar het is niet alsof de crew in een of ander krot verblijft.’ Harlow keek haar ruime kamer rond. ‘Deze plek is heerlijk. Ik red me hier wel.’

‘Nou, als je van gedachten verandert...’

‘Dat zal niet gebeuren.’

‘Wat jij wilt. Ik moet terug, maar we gaan straks samen eten.’

‘En in de tussentijd...?’

‘Doe wat je leuk vindt. Krijg wat kleur op die bleke huid van je. Je moet je wel melden bij Tyler als hij terugkomt. Ik zie je straks.’ De verbinding werd verbroken.

Harlow zuchtte opnieuw. De paniek die ze op de veerboot had gevoeld toen ze het eiland naderde keerde terug. Niet alleen was ze te laat op Skopelos aangekomen, waardoor ze haar eerste werkdag had gemist, maar de twee mensen die ze zo min mogelijk wilde tegenkomen waren de mensen die ze uiteindelijk als eerste zou zien.

Ze haalde diep adem, legde haar telefoon op het nachtkastje en dwong zichzelf van het bed af te komen. Na zich uit de skinny jeans te hebben geworsteld, die aanvoelde alsof hij aan haar benen was vastgesmolten, nam ze een douche en trok een kort rokje en topje aan. Ze pakte een ijskoude Tango Lemon uit de minibar en haar exemplaar van het *Een Griekse zomer* script en ging buiten op het balkon zitten om het verder door te lezen.

Aan het begin van de avond kwam de crew een voor een het hotel binnendruppelen. Iedereen werkte zich uit de naad om op tijd klaar te zijn voor de opnames. Ze moest het beste uit deze week halen, want als het filmen eenmaal begon, zou zij de meeste uren maken. Samen met het haar- en make-upteam en de productieassistenten zou ze als eerste aankomen en als laatste vertrekken. In tegenstelling tot haar werkverslaafde moeder, die goed leek te gedijen onder druk en gek was op lange dagen en weinig slaap, keek Harlow niet uit naar dat aspect van haar baan.

Ze herkende niemand en omdat ze Tyler nog niet had gespot besloot ze te negeren wat haar moeder had gezegd. Tenzij ze hem toevallig tegen het lijf zou lopen, zou ze gewoon wachten tot morgen, wanneer ze toch samen zouden werken.

Maeve stuurde een chauffeur die Harlow om halfnegen op kwam halen. Haar maag knorde toen ze over de schemerige wegen richting Glossa reden, het stadje in de heuvels waar Maeve het grootste deel van de dag had gewerkt. De zon smolt weg achter de horizon en kleurde de zee roze en oranje. Harlow had een paar uur uitgerust en was erin geslaagd om Tyler te ontwijken, en ondanks de gedachte om een avond met haar moeder door te brengen, kon ze niet wachten om iets te eten.

De chauffeur zette haar af bij Lefko, een restaurant op de heuvel. Een ober leidde haar langs blauwe tafels vol etende en drinkende mensen, kaarslicht flikkerend over hun gebruikte gezichten. Ze gingen door open deuren naar een ruim buitenterras dat uitkeek over de baai. Harlow kon zich alleen maar indenken hoe mooi het uitzicht bij daglicht zou zijn. De zon was inmiddels verdwenen en de duisternis had de overhand genomen. Lampen en kaarsen verlichtten het terras dat omringd werd door wijnranken.

Maeve zat aan een tafeltje aan de rand van het terras. Met één